

„Pentru toate neamurile de oameni, în veci”

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dar Noe a căpătat _____ înaintea Domnului.” (Geneza 6:8)

Bacteriile sunt organisme vegetale prea mici pentru a fi observate fără microscop. O bacterie obișnuită nu arată mai mare decât un vârf de creion, chiar și după ce a fost mărită de o mie de ori la microscop. În condiții favorabile pentru creșterea lor – suficientă căldură, umezeală și hrană –, bacteriile se înmulțesc într-un ritm extrem de rapid. De pildă, anumite bacterii se reproduc prin simplă fisiune (sau diviziune): o celulă matură se divide pur și simplu în două celule-fiice. Când fisiunea are loc în fiecare oră, o singură bacterie poate să producă 18 000 000 de noi bacterii în 24 de ore. După 48 de ore, sute de miliarde de bacterii vor apărea.

Acest fenomen microscopic din lumea naturală ilustrează înmulțirea rapidă a răului după căderea în păcat. Înzestrați cu un intelect uriaș, cu o sănătate robustă și cu longevitate, oamenii care aparțineau acestei rase viguroase L-au părăsit pe Dumnezeu și și-au pângărit puterile rare în căutarea nelegiurii sub toate formele. În timp ce bacteriile pot fi distruse de lumina soarelui, de substanțe chimice sau de temperaturi mari, Dumnezeu a ales să pună capăt acestei rebeliuni galopante printr-un potop universal.

Studiul pe scurt: Ce i-a făcut păcatul creației lui Dumnezeu? Care erau trăsăturile speciale ale lui Noe? Ce elemente au fost implicate în legământul cu Noe? În ce fel este descoperit harul lui Dumnezeu în legământul încheiat cu Noe înaintea potopului? Ce ne învață legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu omenirea după potop despre dragostea Lui universală pentru noi?

Părerăa lui Dumnezeu la sfârșitul lucrării Sale de creație a fost că toate „erau foarte bune” (Geneza 1:31). Apoi a apărut păcatul, iar paradigma s-a schimbat. Lucrurile nu au mai fost deloc „foarte bune”. Creația ordonată a lui Dumnezeu a fost stricată de păcat și de toate urmările lui detestabile. Răzvrătirea a atins proporții îngrozitoare în zilele lui Noe; răul mistuia rasa umană. Cu toate că Biblia nu ne dă multe detalii (vezi Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 90–92), păcatele și răzvrătirea erau în mod clar lucruri pe care nici chiar un Dumnezeu iubitor, răbdător și iertător nu le mai putea tolera.

Cum de lucrurile s-au înrăutățit atât de repede? Poate că răspunsul nu este atât de greu de găsit. Câți oameni, astăzi, uitându-se la păcatele lor, nu s-au întrebat același lucru: Cum de s-au înrăutățit lucrurile atât de repede?

1. Caută textele din lista de mai jos. Scrie ideea pe care o subliniază. Observă progresia constantă a păcatului:

a) Geneza 3:6 _____

b) Geneza 3:11-13 _____

c) Geneza 4:5 _____

d) Geneza 4:8 _____

e) Geneza 4:19 _____

f) Geneza 4:23 _____

g) Geneza 6:2 _____

h) Geneza 6:5,11 _____

Lucrurile relatate în Geneza 6:5 și în Geneza 11 nu au apărut din neant. A existat o istorie înaintea lor. Această urmare groaznică a avut o cauză. Păcatul s-a înrăutățit progresiv. El tinde să facă așa. Păcatul nu este ca o tăietură sau ca o rană, cu anumite procese automate, integrate, care să aducă vindecare. Dimpotrivă, dacă nu este stăpânit, păcatul se înmulțește și nu se mulțumește niciodată până când nu duce la distrugere și la moarte. Nu este nevoie să ne imaginăm viața dinainte de potop pentru a vedea acest principiu la lucru. El este peste tot în jurul nostru chiar și acum. Nu este de mirare că Dumnezeu urăște păcatul. Nu este de mirare că, mai devreme sau mai târziu, păcatul va fi eradicat. Un Dumnezeu drept și iubitor nu ar putea proceda altfel.

Bineînțeles, vestea bună este că, deși vrea să scape de păcat, El vrea să-i salveze pe păcătoși. În aceasta constă legământul.

2. Din toate pasajele care vorbesc despre răul din lumea antediluviană, omul Noe se distinge în contrast cu cei din jurul lui. Urmărește în textul de mai sus cele trei aspecte particulare pe care Biblia le menționează despre el. În măsura în care poți, scrie ce crezi că înseamnă aceste trei aspecte:

a) Noe era „un om neprihănit” _____

b) El era „fără pată” _____

c) El „umbla cu Dumnezeu” _____

Fără nicio îndoială, Noe era un om care avea o relație mântuitoare cu Domnul. Era cineva cu care Dumnezeu putea lucra, cineva care Îl asculta, l se supunea și se încredea în El. Iată de ce Domnul a putut să îl folosească pe Noe pentru a-Și împlini planurile și de ce Petru, în Noul Testament, l-a numit un „propovăduitor al neprihănirii” (2 Petru 2:5).

3. Cum ne ajută textul de mai jos să înțelegem relația dintre Noe și Domnul?

Geneza 6:8 _____

Cuvântul „milă” apare aici pentru prima dată în Scriptură și în mod clar are același înțeles ca în referințele din Noul Testament unde este descrisă bunăvoința plină de îndurare a lui Dumnezeu manifestată în dreptul păcătoșilor lipsiți de orice merite. Astfel, noi trebuie să înțelegem că oricât de „fără pată” și de „neprihănit” a fost Noe, și el era tot un păcătos care avea nevoie de harul nemeritat al Dumnezeului său. În sensul acesta, Noe nu este cu nimic diferit de niciunul dintre noi care caută sincer să-L urmeze pe Domnul.

Înțelegând că Noe a avut nevoie de harul lui Dumnezeu așa cum avem și noi, privește la viața ta și întrebă-te: S-ar putea spune despre mine că sunt „neprihănit” și „fără pată” și că „umblu cu Dumnezeu”? Scrie motivele pentru oricare ar fi răspunsul tău și, dacă poți, împărtășește-le în cadrul grupei din Sabat.

„Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine” (Geneza 6:18).

În acest singur verset avem elementele de bază ale legământului biblic pe care Dumnezeu îl face cu neamul omenesc: Dumnezeu și omenirea intră într-un acord. Foarte simplu.

Și totuși, există mai multe elemente decât cele care apar la prima vedere. Pentru început, există elementul ascultării din partea omului. Dumnezeu îi spune lui Noe că el și familia lui trebuie să intre în corabie. Ei au partea lor de făcut și, dacă nu o fac, legământul este rupt. Dacă legământul este rupt, ei sunt păgubașii principali, fiindcă, până la urmă, ei sunt și beneficiarii principali. În definitiv, dacă Noe l-ar fi spus „nu” lui Dumnezeu și nu ar fi vrut să respecte legământul sau dacă ar fi spus „da”, dar apoi s-ar fi răzgândit, care ar fi fost urmările pentru el și pentru familia lui?

4. Dumnezeu spune: Este „legământul Meu”. Ce înțelegem de aici despre natura legământului? Cât de diferit am fi conceput noi legământul, dacă Domnul l-ar fi numit „legământul vostru”?

Oricât de unică este această situație, vedem aici dinamica fundamentală Dumnezeu-om care se găsește în legământ. Prin instituirea „legământului Meu” cu Noe, Dumnezeu Își manifestă iarăși harul. El arată că este binevoitor să ia inițiativa pentru a salva ființele umane de la urmările păcatelor lor. Pe scurt, legământul acesta nu ar trebui văzut ca un fel de alianță a egalilor, în care fiecare „partener” este dependent de celălalt. Am putea spune că și Dumnezeu „beneficiază” de legământ, dar într-un sens radical diferit de cel în care beneficiază oamenii. El beneficiază prin faptul că aceia pe care îi iubește vor primi viața veșnică – ceea ce nu este o bucurie neînsemnată pentru Domnul (Isaia 53:11).

Încearcă să te gândești la această analogie: un om a căzut peste bordul unei ambarcațiuni, în mijlocul furtunii. Cineva de pe punte spune că îi va arunca un colac de salvare pentru a-l trage înapoi în ambarcațiune. Totuși, cel din apă trebuie să fie de acord să facă partea lui din cadrul „înțelegerii”, adică să prindă și să se țină de ceea ce i-a fost oferit. În multe privințe, așa este și cu legământul dintre Dumnezeu și om.

Cum te ajută analogia de mai sus să înțelegi conceptul de har care există în cadrul legământului? Cum te ajută să înțelegi pe ce trebuie să se bazeze relația ta cu Dumnezeu chiar și acum?

„Și Dumnezeu a zis: «Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ»” (Geneza 9:12,13).

Puține fenomene naturale sunt mai frumoase decât curcubeul. Cine nu își amintește, de când era copil, de fascinația și de uimirea pe care le-a trăit în fața acelor dungi de lumină îndoite pe boltă ca un fel de poartă mistică ce te invită spre cer? Chiar și nouă, adulților, priveliștea acelor culori extraordinare reflectate în nori poate să ne taie respirația.

În mod evident, acele frumoase benzi de culoare încă ating corzile inimii și ale minții noastre. Bineînțeles, aceasta este exact ce a intenționat Dumnezeu!

5. Ce a spus Domnul că avea să simbolizeze curcubeul?

Geneza 9:12-17 _____

Domnul a spus că avea să lase curcubeul ca pe un semn al „legământului Meu” (Geneza 9:15). Ce interesant este faptul că El a folosit cuvântul „legământ” aici, deoarece, în acest caz, legământul diferă de modul în care este folosit în altă parte. Spre deosebire de legământul cu Avraam sau de cel de la Sinai, nu este nicio obligație specifică exprimată în dreptul celor care aveau să beneficieze de acest legământ (nici măcar pentru Noe). Cuvintele lui Dumnezeu de aici sunt pentru toate popoarele, pentru „toate viețuitoarele de orice trup” (Geneza 9:15), „pentru toate neamurile de oameni, în veci” (Geneza 9:12). Cuvintele lui Dumnezeu sunt universale, atotcuprinzătoare, fără să țină seama dacă oamenii aleg sau nu să asculte de Domnul. În sensul acesta, conceptul de *legământ* nu este folosit aici așa cum este folosit în altă parte în Biblie când vine vorba despre relația dintre Dumnezeu și oameni.

6. În ce sens legământul acesta descoperă și harul lui Dumnezeu? Cine a fost inițiatorul legământului? Cine este binefăcătorul suprem?

Deși legământul, așa cum este exprimat aici, nu aduce obligații specifice în ce ne privește (bineînțeles, partea lui Dumnezeu este ca niciodată să nu mai distrugă lumea prin potop), cum este posibil ca mesajul pe care îl transmite curcubeul să ne influențeze să trăim în ascultare de Domnul?

„Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost nimicite, de la om până la vite, până la târătoare și până la pasările cerului; au fost nimicite de pe pământ. N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie” (Geneza 7:23).

În versetul de mai sus se găsește prima mențiune din Scriptură despre conceptul de „rămășiță”. Cuvântul tradus cu „a rămas” provine dintr-un alt cuvânt, ale cărui forme de bază sunt folosite de multe ori în Vechiul Testament unde este transmisă ideea de „rămășiță”.

„Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru a vă păstra o *rămășiță* pe pământ și pentru a vă salva viețile printr-o mare eliberare” (Geneza 45:7, NTR; subliniere adăugată).

„Și cel *rămas* în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi «sfânt», oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim” (Isaia 4:3; subliniere adăugată).

„În ziua aceea, Stăpânul Își va întinde mâna pentru a doua oară ca să răscumpere *rămășița* poporului Său, pe cei *rămași* [...]” (Isaia 11:11, NTR; subliniere adăugată).

În toate aceste cazuri, cuvintele scrise cu italice sunt legate de sensul expresiei „a rămas” din Geneza 7:23.

7. Cum înțelegi conceptul de rămășiță în versetul de mai jos? Care sunt circumstanțele care au dus la o rămășiță? Cum se potrivește legământul cu ideea de rămășiță?

Geneza 7:23

La vremea potopului, Creatorul lumii a devenit Judecătorul lumii. Judecata globală care se apropia a ridicat întrebarea dacă orice formă de viață de pe pământ – chiar și cea umană – avea să fie distrusă. Dacă nu, cine aveau să fie supraviețuitorii? Cine avea să fie rămășița?

În cazul acesta, au fost Noe și familia lui (Geneza 6:18). Totuși, salvarea lui Noe a fost legată de legământul lui Dumnezeu cu el – un legământ care și-a avut originile în și a fost îndeplinit de un Dumnezeu al milei și al harului. Ei au supraviețuit doar datorită a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei, oricât de importantă a fost cooperarea lor. Indiferent care au fost obligațiile lui Noe din cadrul legământului și cu câtă credincioșie le-a respectat, singura lui speranță a fost în mila lui Dumnezeu.

Conform propriei înțelegeri cu privire la evenimentele ultimelor zile, când Dumnezeu va avea o rămășiță (vezi Apocalipsa 12:17), ce analogii putem găsi în istoria lui Noe care să ne ajute să ne pregătim pentru a face parte din rămășiță?

„Curcubeul, care este un fenomen fizic natural, a fost un simbol potrivit al făgăduinței lui Dumnezeu de a nu mai distruge niciodată pământul printr-un potop. În măsura în care condițiile pământului aveau să fie complet diferite după potop și în multe părți ale lumii ploaia avea să ia locul bobîțelor de rouă binefăcătoare care udau solul înainte de potop, ceva trebuia făcut pentru a liniști temerile omului ori de câte ori ploaia începea să cadă. Ochii spirituali pot vedea în fenomenele naturale revelațiile lui Dumnezeu despre Sine Însuși (vezi Romani 1:20). Astfel, curcubeul este pentru cel credincios o dovadă că ploaia va aduce binecuvântări, nu o distrugere universală.” – *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, p. 265.

Rezumat: În studiul din săptămâna aceasta am remarcat că legămintele pe care Dumnezeu le-a făcut cu Noe sunt primele legăminte analizate în mod explicit în Biblie. Ele manifestă preocuparea plină de îndurare a lui Dumnezeu față de membrii familiei omenești și dorința Lui de a intra într-o relație mântuitoare cu ei. „Acest simbol din nor trebuie să le întărească tuturor încrederea în Dumnezeu, căci el este o dovadă a milei și a bunătații divine față de om.” – Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 71.

Studiu la rând:

Habacuc 1–Hagai 1

Evanghelizare, subcapitolul „Pastorii care prezintă studii biblice în cămin”

1. Unde scrie despre „o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva”?

2. Cine și prin ce mijloace voia „să scape din mâna nenorocirii”?

3. Ce va face acel „popor smerit și mic”?

4. Ce anume și în ochii cui părea „ca o nimică”?

5. De ce anume au nevoie „cei slabi din turmă”?

Text-cheie: Geneza 6**I. Privire generală**

Noe a răspuns legământului lui Dumnezeu devotându-și viața Creatorului și deschizându-și inima față de dragostea Lui. Corabia a fost un simbol al angajamentului lui Noe de a ține legământul la care consimțise, iar Dumnezeu l-a răsplătit salvându-i familia de la judecata lumii antediluviene, adică de la potop.

II. Comentariu***Cum acționează păcatul***

Meditează asupra următoarelor citate, având în minte păcatul lui Cain: „Păcatele sunt asemenea cercurilor care se formează în apă atunci când este aruncată o piatră; unul îl formează pe celălalt. Când mânia s-a născut în inima lui Cain, crima nu era prea departe.” – Philip Henry, in Frank S. Mead, *12,000 Religious Quotations*, p. 407. „Păcatul este o stare a minții, nu o faptă exterioară.” – William Sewell, în Frank S. Mead, *12,000 Religions Quotations*, p. 409. „Creatorul milostiv i-a cruțat viața [lui Cain] și i-a dat ocazia să se pocăiască. Dar Cain a trăit numai pentru [...] a ajunge căpetenia unui șir de păcătoși îndrăzneți și decăzuți. Acest singur apostat, stăpânit și condus de Satana, a ajuns un ispititor al altora, iar pilda și influența lui și-au exercitat influența demoralizatoare până când pământul a devenit atât de corupt și de plin de violență, încât se impunea nimicirea lui.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 78.

Omul Noe

Asemenea crinului de Amaryllis care își împrăștie parfumul plăcut în mijlocul tufelor mărcinoase din Țara Sfântă, și caracterul lui Noe a făcut cunoscută mireasma cerului în epoca sfidătoare și disprețuitoare de dinainte de potop. Sensul ebraic al numelui „Noe” este „Dumnezeu dă mângâiere”. Deși se născuse păcătos la fel ca noi, Noe fusese mângâiat de credințioșia lui Iehova față de legământul cu Adam. Acesta a fost singurul mijloc de speranță și de salvare. Harul lui Dumnezeu a fost cel care l-a îndemnat să îmbrățișeze de tânăr un stil de viață de ascultare, în mijlocul nelegiurii decadente. „Înainte de potop, oamenii trăiau sute de ani și cel care avea o sută de ani era considerat tânăr. [...] Ei își începeau activitatea în viață pe la vârsta de șaizeci-o sută de ani, aproximativ vârsta la care cei care trăiesc acum [...] au trecut de faza activă.” – Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, pp. 1089–1090.

Legământul lui Dumnezeu cu Noe

„Deși este scurtă, declarația din Geneza 6:18 conține idei profunde. Ea vestește mai dinainte viitorul omenirii. Prin încheierea unui legământ cu acela care avea să supraviețuiască potopului împreună cu familia lui, Dumnezeu își împarte cu îmbelșugare harul și îndurarea. Siguranța omenirii pentru prezent și asigurarea mântuirii pentru viitor izvorăsc din harul lui Dumnezeu și din lucrarea divină în favoarea oamenilor. [...]

Expresia tipică pentru încheierea unui legământ nu apare în acest pasaj, și anume «a tăia un legământ» sau «a face un legământ». Aici, termenul folosit este de «a stabili» (*heqîm*). O analiză atentă a acestui termen în raport cu facerea unui legământ scoate la iveală sensul de „a păstra” sau de „a confirma” (compară cu Deuteronomul 9:5; 27:26; 1 Samuel 15:11; 2 Samuel 7:25; 2 Împărați 23:3,24 etc.). Descoperirea aceasta ne lasă impresia că legământul pe care Dumnezeu îl face implică un angajament pe care El și l-a asumat mai dinainte.” – Gerhard F. Hasel și Michael G. Hasel, *The Promise: God's Everlasting Covenant*, p. 29.

Semnul curcubeului

În consecință, în istoria legământului de har există două imagini și două locuri diferite ale curcubeului multicolor din Biblie. Pe de o parte, în Geneza 9 Isus a lăsat să se vadă un curcubeu cosmic ca semn al milei și al îndurării Sale față de rămășița lui Noe care supraviețuise potopului. Pe de altă parte, la sfârșitul timpului, Isus îi va arăta rămășiței curcubeul care înconjoară scaunul de domnie al lui Dumnezeu (vezi Ezechiel 1:26-28; Daniel 12:1,2).

„Apoi, un curcubeu strălucind de slavă de la tronul lui Dumnezeu se arată pe cer și pare să înconjoare fiecare grupă de rugători. Mulțimile înfuriate se opresc deodată. Strigătele lor batjocoritoare se sting. Obiectele urii lor criminale sunt uitate. Cu presimțiri înfricoșate privesc la simbolul legământului lui Dumnezeu și doresc să fie ocrotiți de strălucirea lui orbitoare.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 636, subliniere adăugată. (Vezi Apocalipsa 6:13-17.)

„N-a rămas decât Noe”

„Prima mențiune explicită despre o rămășiță în Biblie apare în Geneza 7:23: «N-a rămas decât Noe și ce era cu el în corabie.» Termenul tradus cu «a rămas» derivă din rădăcina ebraică *sa'ar*, ale cărei forme flexionare exprimă ideea de rămășiță în Vechiul Testament. [...]

Nu putem trece cu vederea faptul că rămășița care a supraviețuit primei catastrofe mondiale a fost formată din oameni ai credinței și ai încrederii (Geneza 6:9; 7:1). Deoarece Biblia folosește potopul din timpul lui Noe ca pe un mo-

del al nimicirii de la sfârșitul timpului, această observație are o mare însemnătate.” – Gerhard F. Hasel și Michael G. Hasel, *The Promise: God’s Everlasting Covenant*, p. 31.

„Numai câțiva dulgheri, pe care i-a folosit la construirea corăbiei, au crezut solia, însă au murit înainte de potop; iar alții, dintre cei convertiți de Noe, au apostat din nou.” – Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 504.

„Declarațiile unui om împotriva înțelepciunii a mii de oameni! Ei nu vor crede avertizarea și nu-și vor căuta adăpost în corabie. [...]

Hristos a spus că se va manifesta aceeași necredință și cu privire la a doua Sa venire. [...] Când luxul lumii devine luxul bisericii; când clopotele căsătoriei răsună și toți privesc înainte către mulți ani de prosperitate pământească, atunci, deodată, așa cum fulgerul strălucește pe cer, va veni sfârșitul visurilor și nădejdlor amăgitoare.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 338–339.

III. Aplicație

De meditat: Unul dintre cei mai buni pământenii care au trăit în Atena anti-că a fost Aristide. El era drept, bun și corect. Atunci, de ce majoritatea au votat să-l izgonească? Acordul general a fost că oamenii se săturaseră să audă despre Aristide numit „cel drept”. Crima lui Aristide a fost că bunătatea lui era în contrast izbitor cu „răutatea” celorlalți.

1. Ca și în cazul lui Aristide, dacă nu ar fi fost „bunătatea” lui Noe, nu ne-am fi putut da niciodată seama cât de rea era lumea înainte de potop. Asemenea lui Noe, dacă Îl reflectăm pe Isus trebuie să plătim un preț. Gândește-te la prețul pe care trebui să-l plătești ca să fii un adevărat creștin astăzi. Avem și noi, ca Noe și ca Aristide, reziliența necesară pentru a îndura tratamentul urât de care am putea avea parte?
2. Romani 12:2 ne îndeamnă să nu ne potrivim lumii, ci să fim transformați. Noe este un exemplu clasic despre modul în care cineva poate face acest lucru. Ce putem învăța din viața lui Noe, care să ne ajute să rezistăm ispitei de a ne potrivi lumii? Explică-ți răspunsul în contextul provocărilor moderne în ce privește mărturisirea credinței.
3. Dacă ar fi existat un spital pentru boli mintale în timpul lui Noe, cu siguranță că „prieteni” lui l-ar fi internat acolo. Tot ceea ce el a spus și a făcut se poate traduce cu „nebulie” sau „sminteală”. Ca membri ai legământului, suntem expuși ridiculizării și acuzațiilor. Cum ne putem pregăti pentru un astfel de tratament? Gândește-te la cel puțin trei făgăduințe biblice pe care le poți revendica în astfel de timpuri.

4. Geneza 6:6 spune că Dumnezeu a fost atât de consternat și de mâhnit de răutatea lumii antediluviene, încât a regretat că a creat omenirea. Ce înseamnă că lui Dumnezeu I-a părut rău?
5. Geneza 6:9 face referire la Noe ca la un om neprihănit și fără pată. Aceste calități ale sale erau înnăscute, le manifesta independent de Dumnezeu? Ce fel de neprihănire avea Noe?
6. Ce spune curcubeul din Geneza 9:12-17 despre mijloacele lui Dumnezeu de a influența rasa umană să Îl aleagă pe El?